

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobkyně: T. M.**, zastoupena Mgr. Marcelou Zavřelovou, advokátkou, se sídlem Kalefova 404, Mladá Boleslav, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2006, č. j. OAM - 36/LE - JE01 - JE01 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2006, č. j. 46 Az 7/2006 - 16,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Marcele Zavřelové **se** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2006, č. j. OAM - 36/LE - JE01 - JE01 - 2006. Tímto správním rozhodnutím žalovaný zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka nesouhlasí s výše označeným rozhodnutím soudu a napadá je v rozsahu výroku, jímž se žaloba zamítá a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Dle názoru stěžovatelky není pravdou, že podala žádost o azyl s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. Mongolsko opustila, neboť zde byla týrána otčímem a toužila se dostat do Rakouska, kam za ní nemůže. Stěžovatelka uvedla, že nebyla informována o tom, že ochrana poskytovaná ve formě azylu může být nějakým způsobem institucionalizována, to se dozvěděla až v okamžiku zajištění. Poté požádala o azyl. Nešlo o úmysl vyhnout se správnímu vyhoštění. Navrhla zrušit rozhodnutí krajského soudu a vrátit věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost je přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatelka sama žádné argumenty, proč by měl Nejvyšší správní soud její kasační stížnost považovat za přijatelnou, nepřednesla. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k hodnocení přijatelnosti z hlediska výše naznačených kritérií na základě skutečností zřejmých z kasační stížnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatelka uplatňuje kasační důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud může k argumentaci stěžovatelky pouze podotknout, že se jí obšírně zabýval ve skutkově obdobných případech již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Za všechny je možno uvést např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, ve smyslu něhož žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými

osobami v domovském státě, je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná, a to tím spíše, pokud žadatel podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole, což svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány domovského státu, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81 je nutno o azyl žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Praze, č. j. 46 Az 7/2006–33, ze dne 3. 7. 2006, ustanovena zástupcem advokátka Mgr. Marcela Zavřelová. Vzhledem k tomu, že z obsahu soudního spisu nevyplývalo, že by proběhla první porada s klientem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., přičemž ani sama advokátka její existenci netvrdila, nemohl jí Nejvyšší správní soud přiznat žádnou odměnu ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

